

Економічна думка, 2001. – 693 с. 24. Шаповал Ю. І. Україна 20–50-х років: Сторінки неписаної історії / Ю. І. Шаповал. – К.: Наук. думка, 1993. – 350 с. 25. Швагуляк М. Партійні поділи і загальнонаціональні інтереси. Проблема політичної консолідації українського національного руху Галичини (1919–1939) / М. Швагуляк // Сучасність. – 1994. – № 2. – С. 77–82. 26. Шумський І. І. Молодіжний рух у Західній Україні (1920–1939) / І. І. Шумський. – Тернопіль.: ТДПУ, 2002. – 183 с. 27. Янів В. Причинки до питання про участь українського студентства в культурно-освітнім житті / В. М. Янів // Студії та матеріали до новішої української історії. – Мюнхен: Український вільний університет, 1970. – С. 170–228. 28. Ясінчук Л. 50 літ Рідної школи / Л. Ясінчук. – Л.: Накладом товариства "Рідна школа", 1931. – 178 с.

Анатолій Марценюк

УКРАИНСКИЕ ОБЩЕСТВЕННЫЕ ОРГАНИЗАЦИИ В ОБЩЕСТВЕННО-ПОЛИТИЧЕСКОМ ДВИЖЕНИИ ВОСТОЧНОЙ ГАЛИЧНЫ МЕЖВОЕННОГО ПЕРИОДА (1921–1939 ГГ.): ИСТОРИОГРАФИЯ ВОПРОСА

В статье проанализированы работы украинских исследователей, посвященных истории общественных организаций Восточной Галичине в межвоенный период (1921–1939 гг) и намечены направления дальнейших научных поисков.

Ключевые слова: историография, Восточная Галичина, межвоенный период, общественные организации, общественно-политическое движение.

Anatoly Martsenyuk

UKRAINIAN PUBLIC ORGANIZATIONS IN THE SOCIO-POLITICAL MOVEMENT IN EASTERN GALYCYNIA INTERWAR PERIOD (1921–1939): HISTORIOGRAPHY QUESTION

The article analyzes the work of Ukrainian researchers on the history Eastern Galicia in the interwar period (1921–1939 years) and outlining directions for further scientific research.

Key words: historiography, Eastern Galychyna, the interwar period, social organizations, socio-political movement.

УДК 94(477)

Сергій Чуйко

ПЕРСПЕКТИВИ КОНСОЛІДАЦІЇ НОВІТНЬОГО УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА ТА ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМИ ТРАКТУВАННЯ КЛЮЧОВИХ ПОДІЙ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

Стаття присвячена дослідженню сучасного стану трактування науковцями важливих подій періоду Другої світової війни. Автором аналізуються можливості окреслення консолідуючої позиції стосовно розуміння співвідношення понять "Велика Вітчизняна війна", "Друга світова війна" та інших як вагомого чинника об'єднання українського суспільства на сучасному етапі його розвитку.

Ключові слова. Українське суспільство, консолідація, Друга світова війна, Велика Вітчизняна війна, німецько-радянська війна, День Перемоги.

На сучасному етапі розвитку нашого суспільства надзвичайно актуальною є проблема об'єднання українців навколо потужної консолідуючої національної ідеї. На заваді окреслення і впровадження у життя такої ідеї стоять кардинально протилежні сприйняття й оцінка населенням різних регіонів України так званих "проблемних питань" вітчизняної історії загалом та низки ключових подій 1939–1945 рр. зокрема.

У 2009 р. в Україні на загальнодержавному рівні вшановували 65-ту річницю звільнення наших земель від німецько-фашистських загарбників. Упродовж 2010 р. світова громадськість відзначала 65-ліття закінчення Другої світової війни, а населення пострадянських країн святкувало аналогічний ювілей "Великої Перемоги" у Великій Вітчизняній війні. Нарешті, в наступному році не залишилася поза увагою української громади інша важлива подія – виповнювалося 70 років від початку тієї ж Великої Вітчизняної війни. Сьогодні із прикрістю доводиться констатувати, що відзначення та громадське обговорення цих важливих дат (як і відзначення в майбутньому нових аналогічних ювілеїв) мали й матимуть для нашого суспільства швидше роз'єднуючий аніж консолідуючий

ефект. Не викликає сумніву і те, що науковці, політики та пересічні громадяни з особливими завзяттям й переконливістю будуть відстоювали суттєво відмінні позиції стосовно того, як саме слід називати війну, що розпочалася 22 червня 1941 р.

Аналіз головних тенденцій розвитку вітчизняної історії в добу новітньої незалежності свідчить про те, що вирішення означеної проблеми пошуку спільного підходу неможливе без з'ясування декількох дискусійних питань. По-перше, необхідно на науково-теоретичному рівні виробити консолідуючу позицію щодо трактування співвідношення понять "Друга світова війна", "Велика Вітчизняна війна" і "німецько-радянська війна". По-друге, варто знайти об'єктивний підхід до проблеми розуміння та незаангажованої оцінки значення Дня Перемоги 9 травня 1945 р. Нарешті, по-третє, ключовою в даному контексті є проблема примирення українців як в історичному аспекті через примирення ветеранів війни, так і для досягнення остаточної громадянської консолідації населення Сходу і Заходу країни.

Наукова новизна досліджуваної проблеми полягає в тому, що у статті не лише проаналізовані основні теоретичні погляди стосовно трактування найважливіших подій періоду найбільшого в історії людства воєнного конфлікту 1939–1945 рр., але й окреслено перспективи розробки вітчизняними дослідниками узгодженої позиції щодо порушеної проблематики як важливого чинника консолідації українського суспільства на початку XXI століття.

Об'єктом дослідження є хронологічний та понятійно-змістовий аспекти розгортання подій Другої світової війни.

Предмет дослідження – аналіз основних підходів щодо оцінювання сучасними науковцями ключових фактів і термінів, пов'язаних з періодом Другої світової війни.

Основна мета дослідження – здійснення спроби теоретичного обґрунтування шляхів вирішення проблеми окреслення спільного погляду стосовно розуміння так званих "суперечливих" термінології й хронології часів найбільшого у світовій історії військового протистояння.

Завдання публікації ґрунтуються на аналізі можливостей теоретичної розробки об'єднуючої позиції щодо сприйняття населенням різних регіонів України таких важливих понять як "Друга світова", "Велика Вітчизняна", "День перемоги" та інших в контексті консолідації нашого суспільства на сучасному етапі його розвитку.

Порушена у статті проблема, загалом, не стала предметом окремого дослідження і час її фундаментального теоретичного узагальнення ще попереду. Проте в окремих її аспектах вже здійснені вагомі напрацювання. Загальним питанням впливу перебігу Другої світової війни на розвиток тогочасного українського суспільства присвятили свої праці Д. Веденєєв [1], С. Грабовський [4], П. Добрівлянський [7], В. Косик [11], А. Трубайчук [22], і П. Чернега [27]. Важливим доробком в процес розширення джерельної бази, пов'язаної з подіями Великої Вітчизняної війни та їх роллю у визначенні подальших тенденцій історичного поступу України є дослідження вже згаданого С. Грабовського [3; 5], а також Т. Дерев'янкіна [6], Ф. Пігідо-Правобережного [17], Р. Сербина [20] та Ю. Соболева [21].

На проблемності трактування окремих хронологічних і термінологічних аспектів ключових подій 1939–1945 рр. акцентується увага в наукових розвідках М. Ковалю [8], А. Машкіна [15], О. Полянського [18]. Нарешті, вартує бути відзначеною певна теоретична новизна авторських концепцій оцінки ролі Дня Перемоги у вітчизняній історії, які пропонують у своїх роботах В. В'ятрович [2], В. Корж [9], З. Партико [16], С. Цвілюк [26].

Аналіз найновіших вітчизняних й зарубіжних наукових публікацій засвідчує, що постановка питання "Друга світова чи Велика вітчизняна?" є некоректною з будь-якої точки зору, оскільки в даному випадку йдеться про дві різні історичні події. Велика Вітчизняна війна 1941–1945 рр. розпочалася пізніше і є складовою частиною Другої світової війни 1941–1945 рр. [8, с. 114]. Більш об'єктивно було б сформулювати цю проблематику наступним чином: "Велика Вітчизняна чи німецько-радянська війна?" Адже хронологічно події червня 1941 р. – травня 1945 р. співпадають з часом війни, що точилася між Німеччиною та СРСР.

За понятійним визначенням вітчизняна війна це війна поневоленого, в результаті військової агресії, народу за визволення території своєї країни (Вітчизни) від загарбників. Яскравим зразком в цьому контексті є вітчизняна війна 1812 р., під час якої російський народ у складі регулярної армії та партизанських загонів піднявся на боротьбу проти французьких окупантів. Варто також зауважити, що ця війна закінчилася як, власне, вітчизняна наприкінці 1812 р. після звільнення території Російської імперії від військ противника [23, с. 95–96]. Надалі воєнні дії продовжувалася до 1814 р. вже як спільна війна коаліції союзників проти Наполеона. Загально прийнятим серед науковців є також визнання того факту, що вітчизняна війна 1812 р. є складовою частиною франко-російської війни 1812–1814 рр. Очевидно, що аналогічний підхід варто було б застосувати й щодо окреслення хронологічних меж вже згадуваної Великої Вітчизняної війни XX століття.

Певні сумніви існують і стосовно історичної об'єктивності й коректності беззаперечного визнання датою початку Великої Вітчизняної війни 22 червня 1941 р. У перші дні радянсько-німецького військового протистояння не можливо було спрогнозувати масштаби та напрямки подальшого розгортання подій. Більш об'єктивно було б стверджувати, що війна набула характеру вітчизняної десь наприкінці літа – восени 1941 р., коли німцями було захоплено значні території СРСР, а населення країни відчувало на собі реалії окупаційного режиму. Лише після цього народи Радянського Союзу піднялися на боротьбу за визволення своєї землі від загарбників – на вітчизняну війну.

Через призму широкого трактування поняття "Вітчизна", цю війну, дійсно можна визначати як вітчизняну війну народів СРСР за визволення спільної для них радянської вітчизни. Проте домінуючим серед пересічних громадян завжди було вузьке розуміння вітчизни як землі якогось окремого народу (української вітчизни, російської вітчизни тощо). Саме в цьому контексті О. Полянський ще в середині 90-х рр. минулого століття пропонував визначати війну, що розпочалася 22 червня 1941 р. як німецько-радянську, оскільки мільйони людей захищали від іноземного поневолення не якусь абстрактну соціалістичну вітчизну, а насамперед своє життя та рідний край [18, с. 51].

З огляду на це війна 1941–1945 рр. часто не сприймалася українцями як, власне, вітчизняна. Тогочасна радянська Україна не була суверенною державою і не брала безпосередньої участі у війні через відсутність власної національної армії. Відповідно українці в складі радянських військових формувань фактично воювали за державу, а не за вітчизну. Яскравим свідченням на користь саме такого підходу є те, що керівництво СРСР, у збройних силах якого воювали мільйони наших співвітчизників, за час війни здійснило ряд антиукраїнських акцій. Одним із таких злочинів проти українців як етносу стало підписання 9 вересня 1944 р. між комуністичними урядами УРСР та Польщі угоди про взаємний обмін населенням у прикордонних районах, яка призведе в майбутньому до проведення сумнозвісної операції "Вісла" [14, с. 3]. Важко погодитися, що саме за таку радянську Вітчизну щиро прагнули воювати і віддавати власне життя тогочасні українці.

Зважаючи на ці та інші подібні факти, сучасний дослідник В. В'ятрович вважає, що подання істориками цієї війни як Великої Вітчизняної стало одним із наріжних ідеологічних міфів Радянського Союзу. З цього приводу в одній із своїх праць він зазначає, що в основі цього міфу було виконання націотворчого завдання: "... послужити основою формування радянської ідентичності, а в перспективі й радянського народу. Його складовими були тези про масовий патріотизм і жертвовність в ім'я радянської Батьківщини..." [2].

До того ж, не слід нехтувати також тим фактом, що за своєю сутнісною природою вітчизняна війна є не лише боротьба за звільнення окупованої рідної землі, але й за визволення поневолених людей та відновлення їх громадянської свободи і людської гідності. Події ж тих буремних років засвідчують відверто жорстоке та brutальне ставлення радянського керівництва не тільки до цивільного населення (було залишене напризволяще під німецькою окупацією, а потім звинувачене у зраді після визволення), але й до власних солдат, невинувато величезна кількість яких гинула під час проведення переможних, на перший погляд, військових операцій. Та чи не занадто велика ціна була заплачена за цю Перемогу щоб ще й називати її Великою?

Якщо серед населення УРСР ця війна досить активно сприймалася як вітчизняна через відомі ідеологічні чинники, то західними українцями вона трактувалася кардинально по-іншому через ідентифікування ними німецької та радянської армії як рівноцінно загарбницьких. Сучасний дослідник Валерій Семененко в монографії "Історія України: прихована правда" так пише з цієї нагоди: "Не зовсім ясно, від чого було звільнене населення Західної України. Що від більш заможного життя – безперечно!" [19, с. 300].

Доведення або спростування погляду на війну 1941–1945 рр. проти фашистських загарбників як Великої Вітчизняної буде більш об'єктивним, якщо враховувати фактичне існування радянсько-німецького альянсу упродовж 1939–1941 рр., який був закладений у відомому "пакті Молотова-Ріббентропа" та передбачав поділ між його учасниками Польської держави. Зникнення з політичної карти Європи цієї країни не лише ознаменувало початок найбільшого у світовій історії військового конфлікту, але й забезпечило для обох учасників пакту наявність спільного кордону і, відповідно, наблизило початок майбутньої війни між ними [12, с.419–420].

Зважаючи на це та ряд інших чинників, маємо достатньо підстав саме визвольну боротьбу Української Повстанської Армії (єдиного виключно українського збройного формування у той час) трактувати як війну вітчизняну. Позаяк воїни УПА тривалий час виключно власними силами вели боротьбу за звільнення своєї малої вітчизни (Галичини і Волині як частини України) від загарбників. У той же час, вже в перші роки війни з Німеччиною, СРСР отримував значну військову й економічну допомогу від західних держав [7, с. 22–23]. То чи ж була така війна, яку вела ця тоталітарна "радянська імперія" Вітчизняною та ще й Великою?

Якщо припустити, що Велика Вітчизняна війна таки мала місце й розпочалася 22 червня 1941 р., то вона у жодному разі не могла закінчитися 9 травня 1945 р. Так само як вітчизняна війна 1812 р. добігла свого кінця із звільненням Росії від французької армії, так і Велика Вітчизняна логічно мала б завершуватися в жовтні-листопаді 1944 р. одночасно з остаточним звільненням території СРСР від німецьких загарбників. Видається, що восени 1944 р. ця війна повністю виконала функцію вітчизняної та перестала такою бути. З цього часу тривали уже спільні військові дії збройних сил антигітлерівської коаліції проти фашистської Німеччини [11, с. 57]. Таким чином, не применшуючи масштабів та значення Великої Вітчизняної війни, маємо її сприймати лише як окремих, хоч і дуже вагомий, етап не лише Другої світової, але й німецько-радянської війни. За тією ж аналогією вітчизняна війна російського народу 1812 р. проти наполеонівської інтервенції однозначно трактується як ключовий, але, знову ж таки, окремих епізод франко-російської війни 1812–1814 рр.

Варто також зауважити, що російськими істориками в минулому не було зроблено жодної спроби оцінити перемогу, здобуту в 1814 р. над Наполеоном як таку, що ознаменувала завершення вже згаданої тогочасної вітчизняної війни. На цьому тлі, зокнайменше, дивною є офіційна позиція радянської та сучасної російської історичної науки щодо трактування розгрому гітлерівської Німеччини у травні 1945 р. як події, що символізувала закінчення Великої Вітчизняної війни. Чи можуть послугуватися такими "подвійними підходами" розуміння історичного минулого об'єктивні й незаангажовані науковці?

Наведені вище факти і міркування дають нам вагомі підстави стверджувати, що об'єктивно не вірним є трактування 9 травня 1945 р. як Дня Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні, оскільки така війна добігла свого логічного завершення наприкінці 1944 р. одночасно з вигнанням за межі території СРСР окупантів.

Відомо, що в більшості європейських країн День перемоги над фашистською Німеччиною відзначається на день раніше – 8 травня. У чому ж причина такої розбіжності та факту існування двох Днів перемоги? Річ у тім, що 7 травня 1945 р. у французькому Реймсі акт капітуляції перед США, Великобританією і Францією від німецького командування підписав генерал Йодль. Даний акт набував чинності наступного дня. Тому 8 травня і прийнято у Європі відзначати як День Перемоги. Водночас 8 травня 1945 р. в німецькому місті Карлхорст акт капітуляції перед СРСР від Німеччини підписав генерал Кейтель. Оскільки документ вступав у силу також наступного дня, то 9 травня святкується як День Перемоги у більшості пострадянських країн [22, с. 135–139].

9 травня 1945 р. є непересічною історичною подією, яка, однак, не може однозначно вважатися датою завершення ані Великої Вітчизняної війни, ані Другої світової. Це, безумовно, День перемоги, але спільної перемоги союзних держав над німецьким фашизмом. На пострадянських же теренах цю дату більш об'єктивно було б відзначати як подію, що ознаменувала закінчення німецько-радянської війни 1941–1945 рр. Так само, за вже згаданою аналогією, перемога 1814 р. над наполеонівською Францією засвідчила завершення франко-російської війни 1812–1814 рр., і аж ніяк не була підсумковим епізодом вітчизняної війни російського народу 1812 р.

Однією із найважливіших проблем новітнього етапу розвитку нашої держави продовжує залишатися пошук шляхів консолідації українського суспільства. Роз'єднаність громадян незалежної України відповідно до вже традиційно встановленого поділу на Схід і Захід, відсутність чіткої та зрозумілої кожному національної ідеї зумовлені численними соціально-економічними, політичними і культурологічними чинниками. Однак більшість із зазначених негативних явищ ґрунтуються на наявності кардинально відмінного трактування сучасними українцями свого історичного минулого.

Найбільш резонансним і суперечливим у згаданому вище контексті є розмаїте сприйняття нашими співвітчизниками перебігу та значення ключових подій періоду Другої світової війни. На тлі протилежних точок зору тривають запеклі дискусії стосовно того, якою ж була ця війна: Великою Вітчизняною, Другою світовою чи німецько-радянською? Проблемним та болючим для більшості наших співвітчизників є також відсутність консенсусу в розумінні ролі Дня перемоги 9 травня 1945 р. у визначенні подальших тенденцій української історичної еволюції.

Необхідність нагального вирішення зазначених в дослідженні проблем не втрачає своєї актуальності і в умовах сьогодення. Окреслення ж вітчизняними вченими науково-обґрунтованого та прийнятного для населення різних регіонів нашої держави підходу щодо трактування сутності та значення згаданих вище ключових подій сприятиме утвердженню об'єднуючих тенденцій в процесі розвитку сучасного українського суспільства.

Список використаних джерел

1. Веденєєв Д. В. Україна у Другій світовій війні: деякі питання теорії, методології й суспільних рефлексій / Д. В. Веденєєв, О. Є. Лисенко // Український історичний журнал. – 2010. – № 3. – С. 4–30.
2. В'ятрович В. Велика нічия. – Режим доступу: <http://www.cdvr.org.ua/content-володимир-в'ятрович-велика-нічия>.
3. Грабовський С.

Велика Вітчизняна війна: міф чи реальність / С. Грабовський // Сучасність. – 2001. – № 5. – С. 64–72. 4. Грабовський С. Друга світова війна: вселюдський та український виміри / С. Грабовський // Сучасність. – 2005. – № 9. – С. 47–63. 5. Грабовський С. Наша й не наша війна / С. Грабовський // Сучасність. – 2004. – № 9. – С. 123–129. 6. Дерев'янкін Т. Вітчизняна війна: велич перемоги в оцінках сучасників / Т. Дерев'янкін // Економіка України. – 2005. – № 5. – С. 45–58. 7. Добрівлянський П. Україна в Другій світовій війні: У світлі фактів / П. Добрівлянський. – Філадельфія: Б.В., 1963. – 71 с. 8. Коваль М. В. Україна в Другій світовій і Великій Вітчизняній війнах (1939–1945 рр.) / М. В. Коваль. – К.: Альтернативи, 1998. – 336 с. 9. Корж В. Свято складне, суперечливе, болісне / В. Корж // Віче. – 2007. – № 9–10. – С. 50. 10. Король В. Чому таку дорогу, неоплатну ціну ми заплатили за Перемогу над фашизмом у 1939–1945 рр.? / В. Король // Історія в школі. – 2010. – № 3. – С. 21–26. 11. Косик В. Україна під час Другої світової війни (1938–1945) / В. Косик. – Київ – Париж – Нью-Йорк – Торонто: Б.В., 1992. – 730 с. 12. Лановик Б. Д. Історія України: Навчальний посібник / Б. Д. Лановик, М. В. Лазарович. – К.: Знання-Прес, 2006. – 598 с. 13. Литвин В. Перемога 1945 р.: історична реальність і суспільна рефлексія (історіософські нотатки) / В. Литвин // Віче. – 2012. – № 11. – С. 8–15. 14. Лучко М. Операція Вісла – кому вона була потрібна? / М. Лучко, Б. Лановик // Операція "Вісла" (Польсько-українські взаємини у 1944–1947 рр.). – Тернопіль, 2007 – С. 3–5. 15. Машкін А. Перечитуючи надруковане...: (есе з приводу сучасного трактування подій 1941–1945 рр.) / Машкін А. // Історія в школі. – 2006. – № 5. – С. 17–21. 16. Партико З. Про червоний прапор, (не) перемогу та "кашу" в головах: Шість тез до оцінки участі українців у Другій світовій війні / З. Партико // День. – № 107. – 22 червня 2011. – С. 4. 17. Пігідо-Правобережний Ф. Велика Вітчизняна війна. Спогади та роздуми очевидця / Ф. Пігідо-Правобережний. – К.: Смолоскип, 2002. – 288 с. 18. Полянський О. З приводу однієї дати. Про 50-річчя звільнення України від німецько-фашистських загарбників / О. Полянський // Науковий вісник історичного факультету Тернопільського педінституту. – Випуск II. – Ч. I. – 1995. – С. 50–55. 19. Семененко В. І. Історія України: Прихована правда: Від козацьких часів до сьогодення / В. І. Семененко. – Х.: ВД "ШКОЛА", 2009. – 400 с. 20. Сербин Р. Велика Вітчизняна війна: советський міт в українських шатах / Р. Сербин // Сучасність. – 2001. – № 6. – С. 63–88. 21. Соболев Ю. Брехня і правда про Велику Вітчизняну / Ю. Соболев // Дзеркало тижня. – № 21. – 11–17 червня 2011. – С. 1. 22. Трубайчук А. Друга світова війна. Коротка історія / А. Трубайчук. – К.: Наукова думка, 1995. – 192 с. 23. Усенко П. Г. Війна Росії з наполеонівською коаліцією 1812. / П. Г. Усенко // Малий словник історії України / В. Смолій, С. Кульчицький, О. Майборода та ін. – К.: Либідь, 1997. – С. 95–96. 24. Уткін О. Велика Вітчизняна. Статистика печалі і подвигу / О. Уткін // Віче. – 2005. – № 3. – С. 78–80. 25. Уткін О. Наш та їхній рахунки війни: Велика Вітчизняна. Людські та військово-технічні втрати у світлі останніх досліджень / О. Уткін // Політика і час. – 2005. – № 7. – С. 50–51. 26. Цвілюк С. Велика війна і Велика Перемога: правда і міфи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://chornomorka.com/archive/a-1219.html>. 27. Чернега П. Український народ у Другій світовій війні: новий погляд на проблему / П. Чернега // Історія в школі. – 2000. – № 5–6. – С. 5–9.

Сергей Чуйко

ПЕРСПЕКТИВЫ КОНСОЛИДАЦИИ НОВЕЙШЕГО УКРАИНСКОГО ОБЩЕСТВА И РЕШЕНИЕ ПРОБЛЕМЫ ТРАКТОВАНИЯ КЛЮЧЕВЫХ СОБЫТИЙ ВТОРОЙ МИРОВОЙ ВОЙНЫ

Статья посвящена исследованию современного состояния трактования учеными важных событий периода Второй мировой войны. Автор анализирует возможности создания консолидирующей позиции касательно понимания соотношения понятий "Великая Отечественная война", "Вторая мировая война" и других как весомого фактора объединения украинского общества на современном этапе его развития.

Ключевые слова. Украинское общество, консолидация, Вторая мировая война, Великая Отечественная война, немецко-советская война, День Победы.

Serhiy Chuyko

PROSPECTS OF CONSOLIDATION OF THE LATEST UKRAINIAN SOCIETY AND SOLUTION OF THE PROBLEM OF INTERPRETTION OF KEY EVENTS OF WORLD WAR II

The article is dedicated to research of the current state of interpretation by scientists of important events of World War II period. An author is analyzing possibilities of lineation of consolidating position in relation to correlation of concepts "Great Patriotic War", "World War II" and others as a considerable factor of unification of Ukrainian society on the modern stage of his development.

Key words: Ukrainian society, consolidation, World War II, Great Patriotic War, German-Soviet War, Victory Day.